ἐδυνάμωνε διαρκῶς πάντοτε μὲ τὰ ἴδια λόγια κι' ἀντηχοῦσε μέσα στὸ χωριό, ὅσο ποὺ ἀκούστηκε στὰ γειτονικὰ σπίτια.

Ἡ γειτόνισσες βγῆκαν στὶς αὐλές τους καὶ ρωτοῦσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ μάθουν τί τρέχει.

— Ὄχου, παιδάκι μου, μαναροσκοτωμένο !

Ἀκούστηκε πάλι ἡ ἴδια φωνή, πιὸ τρομακτική, πιὸ κλαψιάρικη ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μαντελενιῶς, ποὺ ἦταν ἀνοιχτὲς ἡ πόρτες του καὶ τὰ παραθυρόφυλλά του.

Δὲν ξεκινοῦσε ὅμως καμμιὰ νὰ πάη κατὰ τὸ σπίτι τῆς Μαντελενιῶς, ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ἀντικρύσουν καμμιὰ μεγάλη συμφορά. Μαζεύτηκαν μονάχα σὲ μιὰ γειτονικὴ αὐλὴ κι' ἔλεγε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὴ γνώμη της, πῶς θὰ μπορέσουν νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ παρηγορήσουν τὴ γειτόνισσά τους. Μ' ὅλη τὴν καλὴ καρδιά τους ὅμως δὲν ξεκινοῦσε καμμιά.

— Τὸ παιδὶ εἶνε πεθαμμένο, ἔλεγαν, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ δοῦμε ; Μὲ τι κουράγιο ; Καὶ τί θὰ τῆς κάμουμε τῆς μάννας ;

Μὰ ὅ,τι κι' ἂν ἤτανε ἔπρεπε κάτι νὰ κάμουν , κι' ἔλεγε κάθε μιὰ τὴ γνώμη της, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Κι' ἡ φωνὴ τῆς Μαντελενιῶς δὲν ἔπαυε ν' ἀντιλαλῆ, ὅλο καὶ πιὸ ἀπελπισμένη :

— Ὄχου, παιδάκι μου, ὤ,μου, μοναχογυιέ μου, μαναροσκοτωμένε, πῶς θὰ σὲ δῆ τὸ βράδυ ὁ ἀφέντης σου! ..

***

Μιὰ ἀπὸ τὶς γειτόνισσες εἶχε ἀξαφνα μιὰ καλὴ ἰδέα.

— Ἐπαδᾶ κοντά, εἶπε, κάθεται ὁ Γιωργάκης ὁ φρόνιμος. Τὸν εἶδα προτήτερα καὶ μοῦ εἶπε πὼς πάει νὰ κοιμηθῆ, γιατὶ εἶχε ἀγρυπνήσει. Πᾶμε νὰ τὸν φωνάξουμε.

Ὅλες συμφώνησαν κι' ἔτρεξαν στὸ σπίτι τοῦ σοφοῦ γείτονό των, γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια.

— Ἔλα Γιωργάκη !

— Ἔντα τρέχει ;

— Ἡ κουμπάρα σου ἡ Μαντελενιὼ κλαίει τὸ παιδί της καὶ τὸ μοιρολογᾶ. Λέει πὼς εἶνε μαναροσκοτωμένο !

Ὁ Γιωργάκης, ἂν καὶ ἦταν πραγματικὰ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀνησυχοῦσε εὔκολα, δὲν μποροῦσε ὡστόσο νὰ μείνη ἀδιάφορος. Φοβήθηκε πὼς ὁ φιλιότσος του ἦταν πραγματικὰ σκοτωμένος κι' ἐκτάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξη καὶ νὰ κάμη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ παρηγορήση τὴ μάννα, ἂν ἦταν πραγματικὰ νεκρὸ τὸ παιδί, ἢ νὰ τὴ βοηθήση ἂν ζοῦσε ἀκόμα. Καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν μισοντυμένος καὶ μισόγδυμνος πετάχθηκε στὸ δρόμο κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς Μαντελενιῶς, λαχανιασμένος, τρομαγμένος.

Ἡ γειτόνισσες τὸν ἀκολουθοῦσαν ἁλαφιασμένες κι' αὐτές, μὰ σταμάτησαν μόλις ἔφτασαν κοντὰ **στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ.**

Ὁ Γιωργάκης ὁ φρόνιμος, κλονισμένος, μὰ ἀποφασισμένος ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάμη διαφορετικά, ἐδιασκέλισε τὴν πόρτα καὶ μὲ βῆμα ἀνοιχτό, μπῆκε μέσα στὸ σπίτι, ποὺ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ κλάματα τῆς Μαντελενιῶς κι' ἔφτασε σὰν ἀστραπὴ μέσα στὴν κάμαρη, ποὺ θρηνολογοῦσε ἡ μάννα.

Ὁλόρθη στὴν κρεββαταριά της, ἀναμαλλιασμένη, μὲ τὰ μάτια ἀγριεμένα ἡ Μαντελενιὼ ἄρχισε πάλι τὶς φωνές :

— Ὄχου, κουμπάρε μου, πάει τὸ παιδί, εἶνε μαναροσκοτωμένο !

Ὅπως ἦταν μισοσκότεινα, κι' ὅπως ἦταν ταραγμένος ὁ Γιωργάκης, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ, οὔτε καὶ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ προσέξη καὶ νὰ ἰδῆ τὴν κούνια μὲ τὸ παιδάκι καὶ μὲ τὴ μανάρα, ποὺ ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ πάνω, στὸ δοκάρι.

Πῶς σκοτώθηκε ; ρώτησε τὴ Μαντελενιώ.

— Ἄε ἡ κούνια ! Ἄε τὸ παιδί !,.. Ἄε κι' ἡ μανάρα, ποὺ κρέμεται καὶ κουνιέται ! ἀποκρίθηκε ἡ Μαντελενιώ.

Τότε συνῆρθε ὁ Γιωργάκης κι' εἶδε τί τρέχει.

— Εἶσαι παλαβή, κουμπόα, κι' ἐχάλασες τὸν κόσμο! τῆς φώνεξε.

Ἡ μάννα ὅμως δὲν ἐκαταλάβαινε ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη καὶ νὰ τραβᾶ τὰ μαλλιά της.

Ἔσκυψε τότε ὁ Γιωργάκης, τράβηξε τὴν κούνια μὲ τὸ παιδὶ πιὸ πέρα καὶ θυμωμένος γιὰ τὴν ἀμυαλωσύνη τῆς κουμπάρας του τῆς εἶπε :

— Αὔριο θὰ σοῦ βγάλουνε ρίμες.

Τότε ἐκατάλαβε κι' ἡ Μαντελενιὼ τί τρέχει καὶ εἶπε :

— Αὐτὸ δὲν τὸκοψε ὁ νοῦς μου !

***

Ἡ γειτόνισσες, ἀφοῦ μπῆκε ὁ Γιωγάκης στὸ σπίτι, ἐπῆραν θάρρος κι' ἐπροχώρησαν κι' αὐτὲς ἀπὸ περιέργεια. Ἐκεῖ εἶδαν ὅτι ἡ μάννα ἔκλαιγε κι' ἔκοιτζε τόσην ὥρα ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴ μανάρα

— *Ὄχου, κουμπάρε, πάει τὸ παιδί, εἶνε μαναροσκοτωμένο !...*

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ἔχει ἀποδειχθῆ μὲ στατιστικὲς ὅτι, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὡς σήμερα, τὰ περισσότερα παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται εἶνε ἀγόρια, π. χ. :

—Στὴν Ἀγγλία, Γερμανία καὶ Γαλλία, ἐπὶ 5.000 νεογεννήτων παιδιῶν τὰ 4.000 ἦσαν ἀγόρια.

=Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὀφείλεται σὲ φυσικοὺς λόγους. Δηλαδὴ ἡ φύσις ἀναπληρώνει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρρένων ποὺ σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο.

— *«Ἂν ὁ προϊστάμενός σας σᾶς προσκαλέση νὰ δειπνήσετε μαζί του, μὴ σᾶς κακοφανῆ.»*

— *Ἂν ὁ προϊστάμενος δὲν σᾶς προσκαλέσει νὰ δειπνήσετε μαζί του, καὶ πάλιν μὴ σᾶς κακοφανῆ».*

—Αὐτὲς εἶνε ἡ δυὸ ἀπὸ τὶς ἐννέα *«χρυσὲς συμβουλές»* ποὺ δίνει στὶς δακτυλογράφους ἡ μὶς Ἐλιζάμπεθ, Γκρέγκ Μάκγκιμπον, μιὰ ἀνωτέρα ὑπάλληλος, ἀπὸ τὸ Τέννεσυ, ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἦταν κι' αὐτὴ δακτυλογράφος.

— Ἡ ὑπόλοιπες ἑφτὰ συμβουλὲς εἶνε ἡ ἀκόλουθες :

— *«Νὰ, εἶσθε κομψὲς καὶ γλυκές».*

— *Νὰ εἶσθε ἐλκυστικὲς καὶ ὄχι προκλητικές».*

— *«Νὰ εἶσθε προσηνεῖς κι' ὄχι ἐρωτόληπτες».*

— *«Νὰ μὴ βάζετε κόκκινο στὰ νύχια καὶ νὰ μὴ φορεῖτε μεγάλα σκυλαρίκια».*

— *«Μὴν χρησιμοποιεῖτε ἀρώματα».*

— *«Νὰ ντύνεστε ἁπλᾶ.»*

— *«Κι' ὁσάκις πρέπει, νὰ ἦσθε ὁμιλητικὲς ἢ ἀντιθέτως σιωπηλές».*

— Ἂς τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅλ' αὐτὰ ἡ Ἑλληνίδες δακτυλογράφοι.

— Τὸ ξανάχατε ἀκούσει αὐτό, ποτέ ;

Κι' ὅμως σᾶς τὸ λέμε, μὲ ἐγγύησι γιὰ τὴν ἀκρίβειά του : Ἡ φάλαινες ὑποφέρουν συχνὰ ἀπό... ρευματισμούς, ὅπως ἐξακρίβωσε ἐσχάτως ὁ Σουηδὸς φυσιολόγος Χέρν.

Τὰ μικρότερα κόκκαλα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα βρίσκονται στὰ αὐτιά.

— Ἔχετε ἰδέα πόσο λεπτὸ εἶνε τὸ στρῶμα τοῦ χρυσαφιοῦ, στὰ ἐπιχρυσώματα ;

— Ἰδού : Μόνον δεκαέξη οὐγγιὲς χρυσαφιοῦ, ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐπιχρυσώσουν ἕνα λεπτὸ σύρμα, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ περιβάλη ὁλόκληρη τὴ γῆ ! Μήκους δηλαδὴ σαράντα ἑκατομμυρίων μέτρων !

— Τὰ λασπόλουτρα ἦσαν ἐξαιρετικῶς τῆς «μόδας» στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ στὴ Ρώμη. Σήμερα, οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὰ συνηθίζουν πολύ, εἶνε πρὸ πάντων οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοί.

— Στὴ Βολιβία τῆς Νο ἰου Ἀμερικῆς, ἡ γυναῖκες τοῦ λαοῦ συνηθίζουν νὰ φοροῦν τὸ μεσοφόρι τους, ποὺ πιὸ μακρὺ ἀπ' τὸ φόρεμά τους!

— Μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ τὰ γαϊδούρια προτιμοῦνται ἀπὸ τ' ἄλογα στὶς περισσότερες χῶρες τοῦ κόσμου, εἶνε ὅτι ζοῦν διπλάσια χρόνια.

— Τὸ σωσσίβια τῶν ὑτεροκεανείων εἶνε παραγεμισμένα μὲ τὸ τρίχωμα τῶν Ταράνδων, γιατὶ εἶνε ἡ ἐλαφροτέρα ὕλη.

νὰ κρέμεται ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ της καὶ δὲν ἔκοβε ὁ νοῦς της νὰ τραβῆξη πιὸ πέρα τὴν κούνια.

Ὁ Γιωργάκης ἀφοῦ τελείωσε τὴ δουλειά του κι' ἔσωσε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν φαντασιστικὸ κίνδυνο, ἔφυγε κι' ἐγύρισε στὸ σπίτι του.

Τὸ βράδυ ποὺ μαζεύτηκαν ὅλοι στὸ χωριό, ἔμαθαν τὸ περιστατικό. Οἱ γειτόνοι γελούσανε κι' ἐπήγαιναν στὸ Γιωργάκη νὰ μάθουνε ἡ ἱστορία πὼς εἶχε γίνη.

Οἱ γονιοὶ τῆς Μαντελενιῶς ἦσαν ἀπελπισμένοι πιὰ γιὰ τὴ κατάστασι τῆς κόρης τους κι' ἔλεγαν :

— Καλὰ ποὺ κάμαμε κουμπάρο τὸ Γιωργάκη τὸ φρόνιμο.

Ὁ Μιχελῆς, πιὸ κουτὸς αὐτὸς ἀπὸ τὴ γυναῖκά του, δὲν ἤξερε νὰ πῆ τίπωτα.

Μὰ ἡ γλῶσσα τῆς γειτονιᾶς ἔκαμε τὴ δουλειά της γρήγορα. Ἡ Μαντελενιὼ ξανοβαφτίστηκ!. Δὲν τὴν φώναζαν πιὰ μὲ τὸ βαφτιστικό της ὄνομα. Ὅλες ἅμα τὴ ἔβλεπαν ἔλεγαν :

— Ἡ μαναροσκοτωμένη !

Σίφνος ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ